

زیانهای پررنگ تر بودن وجه سیاسی احزاب فرهنگیان نسبت به رویکرد های صنفی

سخنان حسام الدین پورثابت مسئول شورای سازمان معلمان خراسان رضوی
در کلاب هاوس سازمان

در مورد این موضوع که ما به عنوان یک تشکل صنفی- سیاسی تا چه میزان می توانیم با دولت های بر سر کار چانه زنی کرده و تاثیر ملموسی در انتخاب وزیر آموزش و پرورش داشته باشیم باید بیشتر تامل کنیم. تشکل های سیاسی و به طور خاص احزاب در کشور ما ، خواسته یا ناخواسته، پیدا یا پنهان به یکی از دو طیف اصلاح طلب یا اصولگرا وابستگی دارند.

اما چنانچه این وابستگی برای تشکلی مثل سازمان معلمان ایران و یا دو حزب دیگر منتسب به فرهنگیان مشابه سایر احزاب سیاسی باشد، در پاره ای اوقات، میان منافع حزبی که همانا کسب قدرت می باشد و منافع صنفی، تعارض و پارادوکسی به وجود خواهد آمد که ما را ناچار به انتخاب یکی از این دو خواهد نمود.

با توجه به انتظارات جامعه بزرگ مخاطب ما یعنی معلمان سراسر کشور جهت پیگیری جدی امور صنفی و رساندن صدای بی رمق این قشر عزیز به حاکمیت، باید راهی برای این تعارض اندیشیده شود.

به نظر می رسد از نظر صاحبان این تشکل ها یعنی معلمان، مصالح صنفی نسبت به ملاحظات سیاسی در اولویت است.

و پر واضح است؛ تا زمانی که برند و برجسب سیاسی احزاب فرهنگیان نسبت به رویکرد های صنفی آنها پررنگ تر باشد، دو زیان متوجه آنها خواهد شد:

اول اینکه به طور کامل و قاطع نمیتوانیم مدافع و مطالبه گر اهداف صنفی باشیم. زیرا هرگاه که دولتی مخالف سلايق سیاسی حزب بر سر کار باشد، هرگونه مطالبه به حق صنفی نیز رنگ و بوی سیاسی خواهد داد و دولت مستقر را مجاب به پاسخگویی نخواهد کرد.

دوم اینکه نمیتوانیم به طور کامل در بین همکاران فرهنگی نفوذ و بروز داشته باشیم. این مشکل به سادگی در جذب نیروی انسانی احزاب معلمان در سراسر کشور قابل رویت است. به این دلیل که همکاران،

فعالیت های ولو به صلاح خودشان را نیز در راستای اهداف سیاسی سران حزب می بینند و لذا حاضر به هزینه نخواهند بود.

بنابراین به نظر می رسد که برای ارتباطی قوی تر با بدنه معلمان کشور و به میدان آوری آنها برای پیگیری مطالبات به حق شان لازم است اعتماد سازی گسترده ای صورت گیرد. و این محقق نخواهد شد مگر اینکه رنگ و بوی صنفی احزاب وابسته به معلمان را نسبت به رنگ و بوی سیاسی آن بیشتر کنیم.

این رویکرد به هیچ وجه نافی تفکر اصلاح طلبی و اصلاح گری به معنای عام کلمه نخواهد بود. انتخابات ۱۴۰۰ به ما ثابت کرد که احزاب صرفاً با رویکرد سیاسی، در لحظات آخر به سمت منافع حزبی خود خواهند چرخید و در این اثنا احزاب صنفی-سیاسی متضرر خواهند شد.

خواسته های صنفی معلمان از قبیل رتبه بندی، تحول نظام آموزشی و پرورشی و ... معطوف به یک دولت یا یک وزیر یا یک طیف سیاسی خاص نیست. و ما می توانیم با حفظ تفکرات و چارچوب های اصلاح گرایانه خود باهر دولتی تعامل نماییم. جامعه بزرگ فرهنگیان با جمعیتی بالای دو میلیون نفر(شاغل و بازنشسته و دانشجو معلم) از چنان ظرفیت بزرگی برخوردار است که خود می تواند مرجعی برای سایر احزاب باشد و با همبستگی درونی، جریان سازی نماید و در این صورت جریان های وابسته به اصولگرایان یا اصلاح طلبان در صورت انسجام درونی فرهنگیان برای کسب حمایت آنها به رقابت خواهند پرداخت و آنجاست که می توان نسبت به اثرگذاری ارزش آفرین و پایدار آنها امیدوار بود و نه تنها برای انتخاب یک وزیر.

#